

de ske som Følge af Forhandlinger paa Rigsdagen og ikke som Følge af Paavirkning ude fra, og jeg mener, at dette er det eneste korrekte Standpunkt. Jeg tror ikke, at det er et korrekt Standpunkt at indtage, at saasnart der fra et eller andet Land øves et økonomisk Tryk paa os eller trues med et eller andet økonomisk Repræsentation, saa skulle vi øjeblikkelig springe og give os til at forandre ved vore Forslag. Jeg tror, at hvis vi vilde gøre det, vilde det være et Eksempel, der vilde lede til slemme Konsekvenser. Dette er, hvad jeg dels har sagt ved Lovforslagets Forelæggelse, dels har at sige i denne Anledning, og jeg ønsker ikke yderligere at udtale mig. Jeg ønsker, at vi om denne Sag som om de andre skulle naa et Resultat, et Resultat, som i enhver Henseende skal komme til at baade vor Nation.

Brandes: Jeg ønsker ligesom den højtærede Minister og andre Talere her i Tinget at komme til et Resultat angaaende denne Sag og overhovedet de Forslag, vi behandle i Dag. Jeg maa maaske i den Anledning sige, at jeg har haft den Ære at være Medlem af det Udvalg, der i Fjor blev nedsat om Toldlovsforslaget, og den ærede Formand for dette Udvalg, det ærede 1. Medlem for 7. Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte, at dette Udvalg havde arbejdet stærkt og godt. Ja, det er ganske sandt, det gjorde dette Udvalg, især i den første Tid efter at det var nedsat. Men paa en ganske forbavsende Maade standsede dette Udvalgs Arbejde. Hvorfor? Fordi denne Sag blev sat i Sammenhæng med andre, politiske Sager og ingenlunde blev behandlet for sig selv. Jeg skal ellers ikke komme ind paa en Omtale af Udvalgsarbejdet. Det er jo noget, man ikke har Lov til, hvad jeg ogsaa forstaar Grunden til. — Men det er ganske sikkert, at hvis Udvalgsarbejdet ikke var blevet standset og maatte standses paa Grund af, at man ventede paa en anden, politisk Sags Afgørelse, saa vilde Udvalget ret nemt være kommet igennem, saaledes at det da foreliggende Forslag i alt Fald var kommet til 2den Behandling.

Endnu skal jeg tillade mig at sige et Par Ord til den højtærede Minister i Anledning af det Svar, han gav mig. Den ærede Minister sagde, at jeg vilde „lokke ham ind paa“ en Debat om vort Forhold til Frankrig. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Minister mener med det Ord „lokke“. Jeg udtalte mig fuldtud tydeligt uden noget Forsøg paa at lokke ham paa Glat. Jeg

troede, jeg gjorde den ærede Minister en Tjeneste ved at give ham Anledning til en yderligere Erklæring, efter at han var fremkommen med Udtalelser, som jeg i enhver Henseende ansaa for ubetænksomme og uheldige, og det, han i Dag har sagt, synes mig i hvert Fald ikke heldigere. Han sagde, at i Fjor var der ham intet bekendt om Frankrigs Holdning, det forelaa nu først offentligt. Gud ved, om den ærede Minister ikke der husker fejl. Mon han dog ikke i Fjor i Marts Maaned, da denne Sag var for her i Landstinget, havde nogen Underretning om Frankrigs Holdning, mon ikke han havde nogen Besked fra Frankrigs daværende Gesandt her i Landet om, hvorledes Frankrig saa paa de forelagte Forslag, baade Toldforslaget og Forslaget om Stempelafgiften? Det skulde dog være ganske mærkeligt, om den højtærede Minister ikke her havde faaet nogen Meddelelse. Jeg har i alt Fald den Opfattelse, at Frankrigs daværende Gesandt havde megen Interesse for denne Sag, og jeg skulde tage meget fejl, om Gesandten ikke den Gang henvendte sig til den danske Regering om denne Sag. Derfor tror jeg, som sagt, at det er en Fejlhuskning fra den højtærede Ministers Side.

Nu siger den ærede Minister paa ny — han gentog kun sine Ord fra sidst, men jeg synes i en uheldigere Form —, at han ikke mente paa egen Haand at kunne gaa til en Forandring i de her forelagte Forslag; det vilde være meget uheldigt i sine Konsekvenser, hvis man straks vilde „springe for“ en økonomisk Trusel fra et andet Land. Jeg ved ikke, om han mener, at det vil blive bedre, hvis man senere hen lader den danske Regering og Rigsdag i Forening „springe for“ denne økonomiske Trusel. Jeg ved heller ikke, om det ikke var bedre, om Ministeren ikke havde brugt de stærke Ord, som ganske vist mange Steder ere paa sin Plads, men, forekommer det mig, ikke, naar Talen er om det diplomatiske Samkvem mellem to Nationer, af hvilke den ene forholder sig til den anden som en Myg til en Elefant. Man burde have taget mere forsigtigt paa denne Sag, for det første, fordi der jo virkelig her i Landet er en stærk Trang til den økonomiske Hjælp, som Frankrig alene i Øjeblikket synes at kunne byde, og for det andet, fordi vi burde imødekomme Frankrig paa et Punkt, hvor Frankrig paa Grund af den kritiske Stilling, hvori de franske Vindyrkere for Tiden befinde sig, ganske naturligt maa ønske Imødekommen. Hvor-